

brive større Fordringer, og det er næsten det Samme, som at negte Folk deres Rettighed, naar man ikke vil vide af saadanne gjenmere Midler til at gjøre Rettigheden gjældende, og der er saameget mindre Betænkkelighed her, da der er den selvsamme Sikkerhed for, at Ingen lider Uret, som ved den almindelige Retsbehandling. Med Hensyn til det Spørgsmaal, om Afsløsningsmændene skulde udgjøre et større eller mindre Antal, da skulde jeg — skøndt jeg anseer Spørgsmaalet for mindre vigtigt — dog troe, at der helst maatte være et mindre Tal af dem; thi den hele Tilforlædelighed, som Afsløsningen skulde have, forsaavidt der kan tænkes nogen Tilforlædelighed, maa dog beroe paa de udnævnte Formænd. Hver af Parterne udnævne nemlig Voldgiftsmænd, som ere stemte for ham, eller, som ventes at ville afgjøre Sagen til dennes Fordeel, ikke fordi de just skulde være partiske, men fordi de Folk, den ene Part vælger, ere de, som formodes at være temmelig tilbøielige til at taxere Jagten høit; de, den anden vælger, til at taxere den lavere, — og der kommer altsaa aldrig noget paalideligt Resultat ud, uden ved Hjælp af den af Regjeringen udnævnte Formand; paa ham vil det Hele beroe. Jeg anseer derfor den hele Fremgangsmaade med de selvvalgte Voldgiftsmænd for lidet nyttig, og jeg troer, at det havde været meget bedre, baade med Hensyn til Høveriet og Pligtarbeidet og med Hensyn til Afsløsningen af Jagtretten, om man havde fulgt den Fremgangsmaade, som blev brugt i ældre Tider, da Høveriet blev bestemt ved Mænd, som Regjeringen dertil havde udnævnt, end at det skeer ved Mænd, som udnævnes fra Parternes Side. Jeg maa iøvrigt bemærke, at jeg troer, at den Henviisning, som findes i § 14 til Loven af 4de Juli 1850, er noget løs; thi der lægges til „forsaavidt de i dette Forhold kunne komme til Anvendelse“, og jeg troer, at det vil give Anledning til mangfoldige Tvivl. Jeg troer fremdeles, at der netop er Noget i denne Henviisning, som ikke burde anvendes her; saaledes forekommer det mig, at det, at Omkostningerne skulde deles lige, er en stor Ubillighed. Den, som har Jagtretten, og som man vil tage den fra, kunde dog ikke bære Omkostningerne for at

missie det, han ønsker at have, og at faae noget Andet, han ikke skjøtter om. Med Hensyn til Høveriet og Pligtarbeidet gjorde ganske andre offentlige Interesser sig gjældende, og disse Gjenstande være ogsaa af den Natur, at de bedre kunne taale Udgifterne. Man kan her tænke sig, at det er ganske enkelte Grundeiere, som forlange Afsløsningen. Det er altsaa en grumme ringe Gjenstand, og den medfører dog Beføstninger, som maaskee kunne overstige den Capital, hvoraf Vedkommende faaer en aarlig Rente. Ligeledes forekommer det mig unaturligt, at Staten skal bære en Deel af Udgifterne, saaledes som Loven af 4de Juli 1850 har bestemt. Det her omhandlede Forhold har virkelig ikke den Statsinteresse som Høveriet og Pligtarbeidet. Hvad dette angaaer, vilde jeg maaskee kunne finde det rimeligt, at Staten havde baaret hele Udgiften; men hvad Jagtens Afsløsning angaaer, forekommer det mig, at Statskassen burde være fri derfor.

Ordføreren: I Anledning af hvad endel af Medlemmerne af det ærede Thing have yttret, og hvad der sidst er gjentaget af det ærede 1ste Medlem for 3die Valgkreds (Kirkegaard), maatte det tillades mig, at rette den Opfordring til dem og til ham isærdeleshed, at de ville forklare mig, hvad de forstaae ved det Hensyn, der skal tages til de Forhold, som have fundet Sted indtil den Tid, da Afsløsningen skeer, i Anledning af Bestemmelsen af Afsløsningssummen. For mig have disse Udtryk været aldeles dunkle, og det er gaaet de øvrige Medlemmer af Udvalget ligesaa, og vi have derfor troet os opfordrede til at sætte Noget istedet, hvoraf Meningens tydeligt fremgik. Det er imidlertid vel saaledes, at vi have manglet den tilbørlige Indsigt i at forstaae disse Udtryk, og derfor maae vi opfordre til en Forklaring af dem.

Formanden: Jeg vil blot tillade mig at bemærke, at Svar paa en saadan Opfordring ere Medlemmerne ikke pligtige at give.

Ordføreren: Det er ogsaa Noget, som jeg overlader til dem; jeg veed meget vel, at der ikke kan anvendes physisk Tvang (Munsterhed.).

H. P. Hansen: Jeg vil kun tillade mig at gjøre den lille Bemærkning, at jeg ikke